

A csillag

Korán jött az őszi alkonyat. Mire nagyapa kifogta kocsija elől a lovakat és lecsutakolva az istállóba vezette őket, szinte teljesen sötét lett. Unokája, Ferkó, már ott türelmetlenkedett az istálló ajtajában. Szép csillagos este volt. Ilyenkor mindig csillaglesre indult nagyapa és unokája. Különös örömet jelentett számukra a csillagok nézése.

- Mondd csak, nagyapa, tényleg igaz, amit a múltkor mondtál: minden embernek van külön, saját csillaga? - De még mennyire, ám csak annak a csillaga ragyog oly fényesen ott fenn az égen, aki itt a földön is sugárzó életet élt, és fényt árasztott maga körül. - Fényt árasztani? Úgy, mint a szentjánosbogarak? - Nem egészen. Az ember tettei által válhat sugárzóvá, azzal, hogy másokat is hasonló cselekedetekre ösztönöz. Tudod, Ferkó, csillagnak lenni az Isten egén, ez a legnagyobb dolog ezen a teremtet világon. A csillagok nappal magukba szívják a nap fényét, melegét, hogy aztán éjszaka kicsiny mécsesekként mindet a földre szórják. Tulajdonképpen nekünk, embereknek is hasonló a dolgunk: Isten fényét felragyogtatni földi életünk során. Míg nagyapa beszélt, tekintete izzott; mint a parázs, mintha két fénylő csillag ült volna szemében. Aztán hirtelen elhallgatott - most egész másra gondolt-, megfogta unokája kezét és csendesen csak ennyit mondott: - Gyere, induljunk, hideg már az este.

Már jó ideje egyre rövidebbek lettek ezek az esti séták. Valahányszor Ferkó ezt megjegyezte, a válasz mindig így hangzott: - Hiába, egyre fáradtabbak a lovak, már nem úgy húzzák a kocsit, mint régen.

Egyszer aztán nagyapa szokatlanul korán jött haza. Még a lovak csutakolása is elmaradt, pedig erre Ferkó emlékezete óta nem volt példa. Az alkony nagyapát már az ágyban találta. Arca lázban égett, szemei fényesen ragyogtak. Hamarosan megérkezett az orvos, őt követte a tisztelendő úr. Nagyanya gyertyát gyújtott, mindenki csendben sutogott. Amikor a tisztelendő úr elment, Ferkó észrevétlenül besurrant a szobába és az ágy szélére telepedett.

- Nagyapa, mi lesz a csillagokkal? - Én már csak egy karnyújtásnyira vagyok tőlük. De hadd lám, tudod-e még, hogy mi a csillag dolga? - Hogy magába szívja a nap fényét és éjszaka a földre szórja. - És az emberé? - Hogy Isten szeretetét szívja magába, és mint égen a csillag, itt a földön mások felé sugározza. - Úgy van. Látom, jól megtanultad. Ne feledd sohasem! Minden ember Isten csillaga. Úgy élj itt a földön, hogy egyszer majd az örökkévalóság egén ragyoghass.

Azzal lehunyta szemét és elaludt. Hajnalban már nem kelt fel, hogy friss abrakot tegyen lovai elé, s közben megbámulja a csillagokat. Csak aludt, aludt... végtelen álomba merülten; csendben, békén, csillagmosollyal az arcán. Ferkó szívén átsuhant a keserű fájdalom. Hosszú hetekig nem találta helyét. De aztán újra eszébe jutottak a csillagok és nagyapa szavai. Most már az ő csillaga is ott fenn ragyog, a földről égi pályára lépve. Felnézett a csillagos égboltra. Néhány pillanatig kétségbeesetten keresgélt, már-már sírásra görbülő szájjal. Egyszer csak meglelte, amit keresett. Rátalált nagyapa csillagára, közvetlenül a Göncölszekér felett: ott ült a bakon, ostorral kezében...

Emberi jóság

Egy fiatal nő tért be az étterembe. Ebédidőben érkezett, majdnem tele volt minden helyiség. A pincér hellyel kínálta, majd hozta az étlapot. Miután a hölgy kiválasztotta, hogy mit fog enni, az embereket figyelve várakozott. Ahelyett, hogy a mobiltelefonjába merült volna, ahogyan a legtöbben tették, ő inkább érdeklődve nézelődött.

Ahogy a szemei az étterem vendégeiről az ablakon keresztül az utcára tévedtek, egy hajléktalan férfit pillantott meg. Sovány, ötvenes éveinek végén járó, beesett arcú ember volt, akiről látszott, hogy borzasztóan nehezen éli meg, hogy az utcán kell élnie.

A nő egy darabig figyelte, ahogy a férfi sóvárgó szemekkel nézi az előtte elhaladó embereket, és reménykedve keresi a tekintetüket, de mindhiába. Senki nem foglalkozott vele. Túl szerény volt ahhoz, hogy bármit is kérjen magának, de látszott, hogy nagy szüksége lenne segítségre.

Időközben megérkezett a hölgy ebédje. Frissen sült, puha hús és vegyes köret – mindig minőségi ételt választott, erre odafigyelt. Megköszönte a pincérnek, majd gondolkodás nélkül felállt, megfogta a tányérját és az evőeszközöket, majd az étteremből kísétálva átnyújtotta azokat az éhező férfinak.

A hajléktalan férfi hirtelen nem is tudta, hogy mit kezdjen a semmiből érkező jó cselekedettel. Felcsillant a szeme, elrebegett egy köszönömöt, majd lesütött szemmel enni kezdett. Minden falatot kiélvezett; élete talán legszebb lakomája volt ez.

Miután végzett az ebéddel, a hölgy visszavitte a tányért és az evőeszközöket az asztalára, majd a számlát kérte. Az üzletvezető, aki végig nézte az iménti esetet, a pincér fülébe súgott valamit, majd sarkon fordult és ment tovább a dolgára. Amikor a pincér megérkezett, a hölgy megnézte a számlát, amin ez állt: „Az emberi jóság ingyenes. Köszönjük, hogy nálunk járt.”